saaks. Sõna-lausumata seisiwad nemad üksteise ees, kumni mõlemad, nagu waikist kaupa mööda, ühe jala lume sisse pistsiwad.

Wasta õhtat oli tuul täieste waikinud; taewas näitas wälja, nagu oleks pühitud ja kõrgemaks ja selgemaks tehtud. Tähed näitasiwad nagu uued wälja ja ühed läikisiwad kangemini kui teised — ja külm oli, et paukus. Seal wõis lumi juba nii kõwaks kanguda, et järgmisel hommikul warblasi kandis. Need kekkisiwad siis ka lume peal, kord hange otsas, kord all; süüa wõis neil aga wähe olla, ja külm oli neil ka.

„Piip!“ ütles üks warblane teisele, „seda nimetatakse u u s a a s t a! See on ju hullem kui wana! Selle kaubaga oleksime wanaga rahul olla wõinud. Uuega ei ole mina sugugi rahul ja tean küll mispärast.“

„Ja, seal jookswad nüüd inimesed ja tegiwad uuest aastast nii suurt röömu-kära“, ütles üks weike külmetanud warblane, „wiskasiwad wana pottidega wasta ukse ja oliwad nagu poot-hullud röömu pärast, et wana aasta mööbas olla. Mina olin ka röömus ja lootsin, et nüüd soojad päämad tuleksiwad, aga ei selleşt saanud ühtigi; külmetab weel kangemini, kui enne! Inimesed on oma aea-arwudega ekşinud.“

„Seda nemad on!“ kinnitas kolmas, kes wana

ja kelle pea walge oli. „Neil on seal midagi, mida nemad K a l e n d e r nimetawad, aga see on nende eneşte tehtud. Selle järel pidada kõik käima, ei käi aga mitte. Kui k e w a d e tuleb, siis on uus aasta, see on loodusşt mööda, selle järel käin mina!“

„Aga milla tuleb kewade?“ küsisiwad teised.

„Kewade tuleb, kui karg tuleb, aga seda ei ole selgeşt teada ja pealegi siin linnas ei ole kedagi, kes seda teaks; maal teatakse seda paremini. Kas lendame maale, kurge ootama? Seal oleme kewade ligemal.“

„See wõib hea küll olla,“ ütles üks nendeşt, kes kaua kekşinud ja piipşunud oliwad, ilma et isegi teadnud oleksiwad, mis ütlema pidiwad. „Siin linnas on minul aga mõnda, milleşt maal ilma jääma kardan. Lähema uulitsa nurgal on üks suur maja, seal elab üks inimeste-perekond, kellele tark nõuu pähe on tulnud, kolm neli tühja roostpotti seina külge liita, ikka pöhi wäljaspoole, kus nii suur auk sees on, et mina sisse ja wälja pugeda wõin. Seal on minul ja minu mehel pesa ja sealt on kõik meie weiked wälja lendanud. Inimeste-perekond on seda muidugi ainult oma eneşe röömuks teinud, et meid ikka näha wõiks, ega nemad muidu selle peale mõtelnud oleks. Nemad puistawad wahel ka leiwa-raasukeşi wälja.